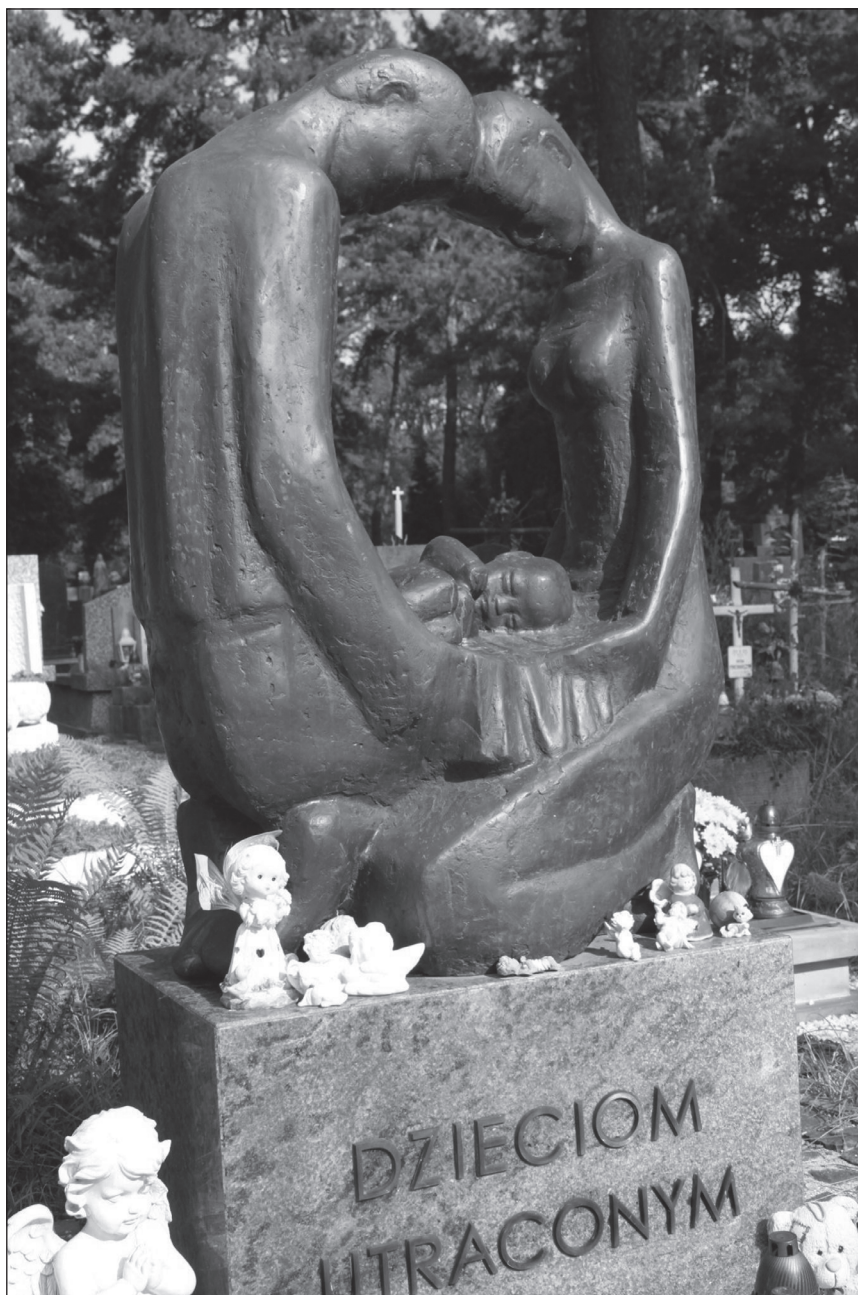

TYGODNIK SALWATORSKI

30.10.2016 r. ● PISMO PARAFII NAJŚWIĘTSZEGO SALWATORA W KRAKOWIE ● NR 43 (1140) ● Rok 23

ROK 2016 ROKIEM MIŁOSIERDZIA BOŻEGO

Pomnik Dziecka Utraconego – Kraków, cmentarz przy ul. Zawilej

W numerze:

- *Dzień dziecka utraconego • Kult męczenników w starożytności •*
 - *VIII Dzień Solidarności z Kościołem Prześladowanym •*
- *Wspomnienie: prof. Adam Bielański, Helena Kęszycka-Deskur •*
 - *Śladami bł. Karoliny Kózkówny •*

TYGODNIK SALWATORSKI

Redaguje zespół w składzie:

Red. nac.: ks. Tomasz Gędleń, Jan Deskur,
Maria Gracja Krzyżanowska, Krzysztof Bar,
Barbara i Andrzej Skrzyński

Stale współpracują:

ks. Krzysztof Biros, Felicja Niedzielska

Ilustracje:

Jerzy Pulchny

Skład, redakcja techniczna i graficzna:

Krzysztof Korzeniak

Adres redakcji:

30-114 Kraków, ul. Kościuszki 88;
e-mail: tygodniksalwatorski@gmail.com;
www.tygodniksalwatorski.pl
(administruje Roman Topór-Mądry).

Tygodnik Salwatorski powstaje z pracy bez honorariów.

Tygodnik można zaprenumerować

w zakrystii kościoła SS. Norbertanek.

*Można go nabywać we wszystkich kościołach
na terenie Parafii.*

Kancelaria Parafialna

30-114 Kraków, ul. Kościuszki 88
www.parafiasalwator.pl

Dni i godziny urzędowania

Dzień tygodnia	Kancelaria	Zarząd Cmentarza
poniedziałek	16.00 - 17.30 ks. Tomasz[k,p]	nieczynne
wtorek	16.00 - 17.30 ks. Proboszcz[k,p]	16.00 - 17.30
środa	16.00 - 17.30 ks. Proboszcz[k], ks. Paweł[p]	16.00 - 17.30
czwartek	16.00 - 17.30 ks. Ryszard[k,p]	nieczynne
piątek	9.00 - 10.30 ks. Proboszcz[k,p]	9.00 - 10.30
sobota	9.00 - 10.30 ks. Ryszard, ks. Paweł, ks. Tomasz	nieczynne

k - dyżur w kancelarii, p - dyżur w parafii

Msze święte i nabożeństwa

NIEDZIELE I ŚWIĘTA

Kościół św. Jana Chrzciciela i św. Augustyna:

6:30 7:30 9:00 10:30 12:00 13:15 19:00

Kościół Najświętszego Salwatora:

11:15 - lipiec, sierpień - 2, 4, 5 niedziela miesiąca;
od września do czerwca w każdą niedzielę, miesiąca

Kaplica św. Małgorzaty:

11:15 - lipiec, sierpień - 1. i 3. niedzielę miesiąca

Kaplica Wszystkich Świętych:

10:00 - maj, czerwiec, wrzesień, październik

DNI POWSZEDNIE

Kościół św. Jana Chrzciciela i św. Augustyna:

6:30 7:15 8:00 18:00

PIERWSZY PIĄTEK MIESIĄCA

- Msza św. dla dzieci godz. 17.00.

Telefon do kancelarii: 12 424 43 60

Nr konta Parafii: PKO Bank Polski S.A.

30 1020 2892 0000 5402 0402 0490 7434

Zachęcamy wszystkich chętnych do współpracy z
„Tygodnikiem Salwatorskim”.

Czekamy na wasze teksty i artykuły pod adresem:

tygodniksalwatorski@gmail.com

Redakcja zastrzega sobie prawo skracania i redagowania
nadesłanych materiałów. Redakcja zastrzega sobie także prawo
odmowy przyjęcia tekstu, reklamy lub ogłoszenia.

Na początku...

Drodzy Czytelnicy Tygodnika!

Przed nami uroczystość Wszystkich Świętych i dzień modlitw za zmarłych. To czas zadumy, refleksji, wspomnień i im poświęcamy ten numer Tygodnika.

„Dzień Dziecka Utraconego” to osobista relacja osoby, która doświadczyła tej tragedii. Niedonoszona ciąża, śmierć dziecka w pierwszych godzinach, dniach, miesiącach czy latach życia dziecka to ogromna trauma dla rodziców i pytanie - Boże, czemu nas to spotkało. Autorka przekazuje informacje, gdzie można szukać pomocy instytucjonalnej, kiedy i gdzie można włączyć się do wspólnej modlitwy.

Ksiądz Tomasz opisuje jak wyglądał kult męczenników w starożytności. Śmierć męczeńska w naszej świadomości, w naszym codziennym życiu, wydaje się abstrakcją. Niestety, jest jednak tragiczną codziennością we współczesnym świecie, a jej skala daleko wykracza poza naszą wyobraźnię. Zwracam na to uwagę, informując o niezależnych akcjach, które odbywać się będą na początku listopada.

Są to: VIII Dzień Solidarności z Kościołem Prześladowanym oraz Międzynarodowy Dzień Modlitw za Prześladowany Kościół. Obydwie te inicjatywy odbędą się 13 listopada (zainteresowanych tematem odsyłam na strony internetowe uwidocznione w tekstach).

Tematowi temu poświęcony będzie także II Europejski Kongres w Obronie Chrześcijan, odbywający się w Krakowie w dniach 4-5 listopada.

W kontekście tych wydarzeń warto się zastanowić nad naszym stosunkiem do ludzi uciekających z krajów objętych wojną i prześladowaniami.

Czy odnosimy się do ich problemów z ewangelicznym miłosierdziem godnym katolików? Czy i w jaki sposób możemy im udzielić pomocy?

Śmierć męczeńska błogosławionej Karoliny Kózkówny była przedmiotem rozważań podczas pielgrzymki Parafialnej Grupy Areopag.

Publikujemy także wspomnienia o dwojgu zasłużonych parafian, których wspaniałe spełnione życie może być pokazywane, jako przykład.

Doktor Helena Kęszycka-Deskur pozostanie na zawsze w pamięci wdzięcznych pacjentów a Profesor Adam Bielański zapisał się trwale w historii polskiej nauki i dzięki swemu charakterowi - w sercach tysięcy studentów.

Wszystkich czytelników zachęcam do refleksji nad poruszonymi tematami i polecam możliwość uczestniczenia we wspomnianych wydarzeniach oraz w XI Dniach Jana Pawła II, poświęconych Miłosierdziu, które odbywać się będą w dniach 7- 9 listopada.

Redaktor prowadzący
Andrzej Skrzyński

DZIEŃ DZIECKA UTRACONEGO

15 października obchodziliśmy Dzień Dziecka Utraconego, w którym osieroceni rodzice, a także Ci którzy chcą im towarzyszyć w przeżywaniu straty dziecka spotykają się na okolicznościowych mszach świętych, nabożeństwach, organizują spotkania grup wsparcia albo po prostu spotykają się, by wypuścić w niebo balonik z wypisanym imieniem dziecka. Tego dnia mają miejsce także zbiorowe pogrzeby dzieci nieodebranych ze szpitali do pochówku, jak np. w zeszłym roku we Wrocławiu.

Chociaż dramat utraty dziecka, na różnym etapie ciąży, dotyka około 40 000 rodzin rocznie w Polsce, to świadomość społeczna tematu poronienia wydaje się wciąż niewystarczająca. Rodzice dotknięci stratą dziecka nie zawsze znają swoje prawa i możliwości, dotyczące chociażby pochówku. Dzień Dziecka Utraconego to okazja do okazania solidarności z osieroconymi rodzicami, a także do budzenia świadomości społecznej na temat dzieci przedwcześnie zmarłych. Jest kilka kwestii, które moim zdaniem warto poruszyć.

Pierwszą jest świadomość Kościoła w odniesieniu do zbawienia dzieci nienarodzonych. Wierzący rodzice, którzy troszczą się o życie wieczne swoich dzieci w obliczu utraty dziecka nienarodzonego stają przed zasadniczym pytaniem: co stanie się z moim nieochrzczonym dzieckiem? Czy będzie zbawione? Kościół wychodząc naprzeciw takiemu pytaniu naucza, że dziecko zmarłe bez chrztu polecane jest Miłosierdziu Bożemu. W Katechizmie Kościoła Katolickiego czytamy: „Istotnie, wielkie miłosierdzie Boga, który pragnie, by wszyscy ludzie zostali zbawieni, i miłość Jezusa do dzieci, która kazała Mu powiedzieć: «Pozwólcie dzieciom przychodzić do Mnie, nie przeszkadzajcie im» (Mk 10,14), pozwalają nam mieć nadzieję, że istnieje jakaś droga zbawienia dla dzieci zmarłych bez chrztu” (KKK 1261). Dokument Kongregacji Nauki Wiary: „Nadzieja zbawienia dla dzieci zmarłych bez chrztu” zaaprobowany przez papieża Benedykta XVI doprecyzowuje, że Kościół ma nadzieję, iż te dzieci będą zbawione i będą oglądały Boga w niebie (porównaj art. 102 tegoż dokumentu). Pozostaje jeszcze wyjaśnienie w jaki sposób dzieci zmarłe bez chrztu mogą być uwolnione od grzechu pierwotnego. Uważa się, że zostają one uwolnione od grzechu pierwotnego za pośrednictwem chrztu pragnienia, wyrażonego w akcie wiary Kościoła, który modli się o zbawienie wszystkich ludzi, w tym także głębokiego pragnienia wierzących rodziców, którzy chcieli ochrzcić swoje dziecko, a jedynie zaistniałe okoliczności im to uniemożliwiły.

Druga sprawa, o której warto wiedzieć, to prawo do pochówku dziecka nienarodzonego. Dzięki nowelizacji przepisów w sprawie postępowania ze zwłokami i szczątkami ludzkimi, którą w 2007 r. podpisał ówczesny Minister Zdrowia prof. Zbigniew Religa możliwy stał się pochówek dziecka bez względu na czas trwania ciąży. Dziecko, także nienarodzone ma prawo do godnego pogrzebu. Liturgia Kościoła przewiduje specjalne obrzędy na okoliczność pogrzebu dziecka nieochrzczonego. Rodzice mogą również poprosić kapłana o odprawienie Eucharystii przy trumnie dziec-

ka. Taka msza święta nie ma wówczas charakteru modlitwy przebiegającej za grzechy, jak w przypadku pogrzebu osoby dorosłej, ponieważ dziecko takie uważa się za zbawione. Eucharystia może być natomiast odprawiona w intencji rodziców i osób opłakujących utracone dziecko. Możliwość zorganizowania pochówku pomaga rodzicom pożegnać się z dzieckiem i zdecydowanie ułatwia przeżywanie żałoby. Rodzice mogą być spokojni, iż zrobili dla swojego dziecka wszystko, co można było uczynić. Warto wiedzieć, że w niektórych miastach w Polsce istnieją Pomniki Dziecka Utraconego. Mogą one być symbolicznym miejscem pożegnania dziecka dla rodziców, którzy z jakichkolwiek przyczyn nie mogli pochować swojego potomstwa. W Krakowie Pomnik Dziecka Utraconego znajduje się na cmentarzu, przy ul. Zawilej. Tam każdy, kto tego potrzebuje może zapalić zniczą z myślą o swoim dziecku.

Kolejna ważna rzecz to miejsca, w których pogrążeni w żałobie rodzice mogą szukać pomocy i wsparcia, a także informacji o przysługujących im prawach. Godne polecenia są strony internetowe poszczególnych diecezji <http://www.wdr.diecezjakrakow.pl/rodzina/dziecko-utracone> lub <http://www.dr.diecezja.tarnow.pl/dzieckoutracone/>. Można tam znaleźć wiele praktycznych wskazówek dotyczących załatwiania formalności, typu: co jest potrzebne, aby dziecko zarejestrować w USC, kiedy rodzicom przysługuje zasiłek pogrzebowy z ZUS, kiedy matce należy się urlop macierzyński, jak załatwiać sprawę pochówku. Oprócz tego możemy przeczytać artykuły związane z tematyką dziecka utraconego i świadectwa rodziców po stracie. Pomocne mogą być również serwisy internetowe www.poronienie.pl oraz www.dlaczego.org.pl. W niektórych miastach w Polsce działają grupy wsparcia dla rodziców. **W Krakowie przy Małopolskim Hospicjum Dziecięcym, na os. Młodości działa „Grupa Wsparcia dla rodzin po stracie dziecka”. Spotkania odbywają się raz w miesiącu i są otwarte dla rodzin wszystkich dzieci, które odeszły bez względu na ich wiek czy okoliczności śmierci. Z kolei w Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w krakowskich Łagiewnikach w każdy II piątek miesiąca o godz. 18.00 odprawiana jest Msza święta dla rodziców dzieci utraconych. Po Mszy Świętej ma miejsce adoracja Najświętszego Sakramentu i indywidualne błogosławieństwo.**

Za nami Dzień Dziecka Utraconego, niech będzie on zawsze dniem pamięci i zadumy nie tylko dla osieroconych rodziców, ale też dla całego społeczeństwa. Wszystkich, którzy w jakiś sposób chcą się włączyć w obchody Dnia Dziecka Utraconego zapraszam do wspólnej modlitwy.

Korzystając z możliwości zabrania głosu na łamach Tygodnika Salwatorskiego autorka artykułu składa serdeczne podziękowania dla personelu medycznego oraz kapelana NZOZ Szpitala na Siemiradzkiego w Krakowie za kompleksową opiekę i umożliwienie godnego przeżycia doświadczenia dziecka utraconego.

Kinga Dziurka- mama Brygidy (+5.12.2015r 18tc)

IMPREZY NA GROBACH

czyli kult męczenników w starożytności

Zbliżające się dni, podczas których obchodzimy uroczystość Wszystkich Świętych oraz Dzień Zaduszny kierują naszą uwagę na rzeczywistość śmierci i życia wiecznego. W przeżywaniu naszego stosunku do śmierci pomagają nam ci, którzy odeszli już do życia wiecznego, a których czcimy jako świętych. W Kościele kult świętych związany był od samego początku z kultem męczenników. To oni bowiem wyznaczali ówczesne standardy świętości. Warto prześledzić, jak kult ten wyglądał.

Do kultu męczenników walenie przyczyniły się prześladowania chrześcijan w Cesarstwie Rzymskim, które z różnym natężeniem pojawiały się w I – III w. Męczennicy otaczani powszechną czcią byli już w II w., tym niemniej umocnienie i rozwój kultu przypada na czas pokoju konstantyńskiego i zakończenia tzw. wielkich prześladowań w Kościele, a więc na wiek IV. Starożytni chrześcijanie widzieli w męczennikach orędowników ich spraw. Męczennicy byli pośrednikami otrzymywanych od Chrystusa łask. Łaski te niekoniecznie musiały wiązać się z jakimiś korzyściami duchowymi – mogły dotyczyć przyziemnych spraw, np. czyjegoś zdrowia. Stąd niesłuchanie ważną rolę odgrywały opowiadania choćby o cudach uzdrowienia, których sprawcami byli przyszli męczennicy. Wyznawcy Chrystusa mieli nadzieję, że to wciąż może działać. Dlatego też wciąż otaczane były ciała męczenników. To właśnie przez nie działała moc Chrystusa.

Wystawiano im monumentalne grobowce, a także urządzano dość kontrowersyjne uczty przy grobach w dzień pogrzebu, a także w rocznicę śmierci, czyli przejścia do życia wiecznego. W ucztach tych chodziło o nadanie im w pewien sposób wartości duchowej – były one zapowiedzią eschatologicznej uczty, w której męczennicy już w sposób realny uczestniczą w Królestwie Niebieskim, ale też mogło być to odbicie utrzymującego się dość długo pogańskiego przekonania o potrzebie zapewnienia zmarłemu pożywienia na czas życia pozagrobowego.

Owe *refrigeria* (uczty na grobach) były tolerowane przez Kościół, tym niemniej znane są świadectwa niektórych Ojców Kościoła, którzy mieli do nich stosunek raczej negatywny. I tak np. św. Ambroży zabronił tego zwyczaju w Mediolanie, gdzie był biskupem. Ze zwyczajem tym walczył także św. Augustyn u siebie w Hipponie. Dlatego właśnie owe uczty zastępowano liturgicznymi celebracjami eucharystycznymi sprawowanymi w rocznicę ich *depositio* męczennika.

Innym wyrazem czci wobec tych, którzy ponieśli śmierć dla imienia Chrystusowego było budowanie nietypowych i okazałych pomników ku ich czci na ich grobach. Przybierały one rozmaite postaci; od zwykłego prostego stołu kamiennego do wielkiej sali, gdzie można by odbyć ucztę wspomnieniową. Wkrótce potem wykształcił się zwyczaj budowania osobnych świątyń, w których umieszczano relikwiarze ze szczątkami męczenników. Dla przykładu w pobliżu Antiochii odkryto ruiny wielkiej czteronawowego kościoła, który poświęcony był czczono-

mu w Antiochii św. Babylasowi. W Rzymie z kolei została wzniesiona przez cesarzy Konstantyna i Konstancjusza bazylika poświęcona św. Piotrowi – w miejscu, gdzie zostały złożone szczątki Księcia Apostołów. Bazylika ta, choć przebudowywana istnieje do dnia dzisiejszego. Kościoły-martyria dedykowane męczennikom powstawały poza miastami, szczególnie na cmentarzach, gdyż prawo rzymskie zabraniało przechowywania zwłok w obrębie murów miasta.

Kult męczenników uwidaczniał się także na obszarze literatury. Różne gatunki literackie przypominały o postaci konkretnego męczennika. Powstawały zatem dzieje, opisy męczeństwa, zestawienia cudów (autentycznych i nie tylko), a także kazania i panegiryki.

Wierzono także w niezwykłą moc przebywania w pobliżu ciała danego męczennika. Stąd zmarłych grzebano na sposób *ad sanctos* – a zatem jak najbliżej miejsca, gdzie znajdował się grób męczennika. Prowadziło to do tego, że w wielu miejscach groby były ciasno stłoczone wokół grobu męczennika. Kontakt zmarłego z męczennikiem miał być dlań pomocny w życiu wiecznym.

Charakterystyczną wreszcie wciąż otaczano relikwie męczenników. Także tutaj chodziło o bezpośredni kontakt z męczennikiem, tylko, że osób żywych. W IV w. upowszechnił się zwyczaj translacji relikwii do różnych miejsc po to, by podnieść ich rangę. I tak w roku 356 przeniesiono prawdopodobne relikwie św. Tymoteusza do niedawno założonego Konstantynopola. To samo uczyniono rok później z relikwiami św. Andrzeja i św. Łukasza. Owo przenoszenie relikwii związane było z tym, iż istniały w Cesarstwie regiony, które prawie nie znały prześladowań, jak np. Galia. Tam też było zapotrzebowanie na relikwie. W roku 380 lub 390 biskup Rouen, św. Wiktrycjusz sprowadził do swojej katedry relikwie św. Jana Chrzciciela, Andrzeja i Tomasza. Popularne było także wynajdywanie zapomnianych albo nieznanych relikwii. Ich wiarygodność miała być potwierdzona przez czyjś sen, wizję albo cudowne wstawiennictwo w jakiejś sprawie. Tak stało się z relikwiami św. Gerwazego i Protazego, które odnaleziono i umieszczono w jednej z mediolańskich bazylik w roku 386.

Cesarz Teodozjusz wydał w roku 386 edykt, w którym zakazywał przenoszenia relikwii. Próbowano obchodzić ten zakaz, przynosząc np. fragmenty ciała męczenników, albo jakiś materiał, który mógł mieć kontakt z ciałem męczennika (szata, wonne olejki). W wielu wypadkach autentyczność tego rodzaju relikwii była dyskusyjna, co przyczyniło się do wielu nadużyć, jak świadome propagowanie nieautentycznych relikwii albo wprost handel nimi.

Jak widać, rozmaite były w starożytności formy kultu męczenników. W początkowych dniach listopada warto pamiętać o tym najprostszym z możliwych kulcie – modlitwie za ich wstawiennictwem.

ks. Tomasz Gędek

Profesor Adam Bielański

Adam Bielański urodził się 14 grudnia 1912 roku w Krakowie. Był synem Adama Kazimierza Bielańskiego inżyniera hydrotechnika, wybitnego specjalisty w zakresie budownictwa wodnego, jednego z twórców regulacji rzek Rudawy i Wisły na terenie miasta Krakowa.

W 1931 roku rozpoczął studia chemiczne na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Od 1936 roku był asystentem w Zakładzie Chemii Fizycznej Wydziału Hutniczego Akademii Górniczej. Podczas wojny, na tajnym uniwersytecie zdawał egzaminy doktorskie i w 1945 uzyskał tytuł doktora nauk chemicznych. Był wybitnym naukowcem czynnym zawodowo niemal do końca życia.

Przez całe swoje życie był związany z Krakowem, jego Uczelniami i naszą Salwatorską Parafią. Był człowiekiem niezwykle pogody ducha i pełnym optymizmu. Wyznawał zasadę, że człowiek „uczy się przez całe życie”. Zmarł we wrześniu 2016 roku w wieku 104 lat.

Jego życie i działalność wspaniale podsumowała w swoim wystąpieniu profesor Małgorzata Witko Dyrektor Instytutu Katalizy i Fizykochemii Powierzchni Polskiej Akademii Nauk podczas Jego pogrzebu na Cmentarzu Salwatorskim. Tekst ten zamieszczamy poniżej.

A.S.

Michel Quoist, francuski duchowny katolicki i pisarz (1918-1997) żyjący w Hawr w Normandii napisał. *Bóg wie, co robi. Nie myli się w przydzielaniu ludziom czasu. Każdemu daje czas na zrobienie tego, co chce, by zrobić.*

Śp. Profesorowi Bielańskiemu Bóg przydzielił sporo czasu, ale po to by wiele zrobił i to na różnych polach, a przydzielony czas Profesor wykorzystał perfekcyjnie na wielu polach.

Na polu rodzinnym stworzył wspaniałą rodzinę, wychował trzech synów, cieszył się z 7 wnucząt i 11 prawnucząt.

Na polu naukowym przepracował 80 lat z czego 3 lata na AGH (1936-1939), 6 kolejnych w Miejskiej Pracowni Chemicznej (1939-1945), następnych 19 lat ponownie na AGH (1945-1964), dalszych 18 na UJ (1964-1982). Ostatnie 34 lata pracował w naszym instytucie, w Instytucie Katalizy i Fizykochemii Powierzchni im. Habera PAN. Wyniki badań naukowych Profesor opublikował w ponad 200 pracach, z czego 60 z nich ukazało się w czasie pracy Profesora właśnie w naszym instytucie.

Na polu dydaktycznym śp. Profesor wypromował 29 doktorów, 6 z nich jest cenionymi profesorami. Był autorem fundamentalnych podręczników w tym Chemii Nieorganicznej i Ogólnej (6 wydań) oraz Podstawy Chemii Nieorganicznej (7 wydań, ostatnie 6 lat temu)

Na polu organizatora nauki śp. Profesor pełnił funkcje Prorektora AGH (1952-1955), Prorektora UJ (1966-1968), Dyrektora Instytutu Chemii UJ (1968-1972), Przewodniczącego i Członka Rady Naukowej IKiFP PAN (1973-2000), IMiM(1999-2006) oraz IChF (1967-1980).

Był Przewodniczącym Komitetu Chemii PAN (1996-1977), Członkiem Prezydium PAN (1977-1989), V-Prezesem PAN (1990-1995), Prezesem Krakowskiego Oddziału PAN (1990-1994), V-Prezesem PAU(1990-1995).

Był członkiem rzeczywistym PAN (od 1962 koresp, od 1973 rzecz) oraz czynnym członkiem PAU(od 1989). Był Doctorem Honoris Causa AGH (1983) oraz Uniwersytetu Wrocławskiego, Profesorem Honorowym UJ.

Za swoją działalność odznaczony był Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski, medalem „Cracoviae Merenti” Rady Miasta Krakowa, medalem „Merentibus” Uniwersytetu Jagiellońskiego, medalem Jędrzeja Śniadeckiego Polskiego Towarzystwa Chemicznego. Był laureatem Nagrody PAU im. Erazma i Anny Jerzmanowskich.

Sp. Profesor był dla nas wszystkim niedoścignionym Mistrzem, Uczonym, Wykładowcą, Wychowawcą. Wystarczy wybrać dowolną, jedną literę alfabetu by opisać Profesora

praworządny, pewny (można na Nim polegać), podstawowy (zasadniczy, fundamentalny), polityczny (dyplomatyczny), potrzebny, poważny (odpowiedzialny), prawdziwy (autentyczny), pomagający ludziom, pociągający ludzi za sobą, pozwalający otoczeniu na swobodę działania, stanowiący podstawę (trzon, filar), porządny, posłuszny, punktualny, nie znający słowa „potem”, pracowity, produktywny, prędki, nie problematyczny, postępowy, przedsiębiorczy, popularny, przykładowy, poznający świat, próbujący (dążący do celu i sprawdzający), ciągle pytający, potrafiący sprostać wyzwaniom, przemawiający (umiejący zabrać głos), przyjacielski, piękny (elegancki); promieniujący; ujmujący prostotą,

Śp. Profesor był miłośnikiem historii i sztuki, był kopalnią wiedzy w tych dziedzinach. Za Tytusem Liwiuszem traktował historię jako świadka dziejów, źródło prawdy, życia, pamięci, mistrzynię życia, piastunkę przeszłości i zwiastunkę przyszłości. Z kolei sztuka (cytuując Gałczyńskiego) była dla Profesora wieczną wiosną, ciepłym wiatrem od którego topnieją śniegi. Była dla profesora stanem jego duszy, filozofią jego życia

Śp. Profesor był od zawsze melomanem.

Z pewnością natrafiał w swoim życiu na krzyże, ale jako zapalony meloman wiedział, że pełnią one rolę podobną do krzyżyków w muzyce, rolę znaków które podwyższają wartość życia. Wierzył, że Muzyka jest twarzą Boga. (John Frusciante), że muzyka ma koronę w niebie, ale korzenie w ziemi. Wierzył, że Muzyka to jedyny język przekazu, który jednoczy wszystkie kraje i wszystkie kultury, dzięki niej można skleić stłuczone na tysiące kawałków lustro, w którym wszyscy możemy zobaczyć się i zrozumieć nawzajem

Na życzenie śp. Profesora pożegna Go Eine Kleine Nachtmusic, wieczorna serenada Wolfganga Amadeusa Mozarta dzieło będące kwintesencją stylu klasycznego Mozarta.

Choćby ta ziemia gnać miała Za mną szczękami kajdanów Nawet w żywot najdalszy:

Muszę trwać przy mojej wierze, Bo ona mnie jedna strzeże,

Słońce nadzieją roznieca, Słońcem w męczeństwie oświeca...

I to jest moja poetycka droga Uczynić z życia poemat dla Boga.

(Juliusz Słowacki)

Profesor uczynił ze swojego życia poemat dla Boga.

VIII Dzień Solidarności z Kościołem Prześladowanym – 13 listopada 2016

W tym roku dzień ten poświęcony będzie tragicznej sytuacji chrześcijan w Iraku, który stał się miejscem walk wewnętrznych z mniejszościami religijnymi i etnicznymi.

Chrześcijananie są w tej wojnie szczególnym celem.

Szacuje się, że z 1, 4 miliona osób przed rozpoczęcia działań wojennych na terenie Iraku obecnie pozostało tam zaledwie 275 tysięcy ludzi. Doświadczają oni ciągłych prób islamizacji i prześladowań ze strony duchownych i organizacji muzułmańskich.

Niszczone są kościoły i obiekty kultu religijnego. Warto pamiętać, że tereny dzisiejszego Iraku i Syrii to ziemie związane z początkami chrześcijaństwa z znajdowało się tam wiele cennych zabytków. W ocenie katolickiego biskupa obrządku syryjskiego Georgasa Casmouosa z Mosulu „80% młodych ludzi zamierza opuścić ten kraj lub o tym marzy”.

Biskup pomocniczy z katolickiego patriarchyatu chaldejskiego z Bagdadu Shlemon Warduni mówi: „Emigracja niszczy naszą kulturę, naszą historię, naszą wiarę i życie naszych wspólnot. To groźna choroba zakaźna, której nie jesteśmy w stanie zaradzić”.

Naszymi modlitwami i wsparciem materialnym możemy im pomóc przetrwać i zachować nadzieję na lepsze jutro.

Akcji tej patronuje: **Pomoc Kościołowi w Potrzebie** - międzynarodowa organizacja pozarządowa związana z Kościołem katolickim.

Od 2011 roku na podstawie decyzji Papieża Benedykta XVI „Papieskie Stowarzyszenie Pomoc Kościołowi w Potrzebie”.

Początki działalności organizacji sięgają roku 1947, gdy holenderski ksiądz Werenfried van Straaten (1913-2003), z klasztoru premonstratensów (norbertanin) w flamandzkim Tongerlo, w przededniu Świąt Bożego Narodzenia opublikował tekst nawołujący do przebaczenia i pojednania z byłym wrogiem. Rozpoczął wtedy akcję pomocy humanitarnej na rzecz Niemców, którzy znaleźli się w trudnej sytuacji materialnej po II wojnie światowej.

W 1952 roku rozpoczął pomoc dla krajów z za „żelaznej kurtyny”, a po spotkaniu z ks. Kardynałem Stefanem Wyszyńskim w 1957 roku zapoczątkował pomoc Kościołowi w Polsce. Dziś Stowarzyszenie ma biura w 21 krajach świata i obecnie organizacja zajmuje się głównie pomocą dla chrześcijan prześladowanych za wiarę. Opracowuje m.in. raporty dotyczące skali tego zjawiska.

Polskie Biuro znajduje się w Warszawie, a dwa Biura Regionalne w Poznaniu i Krakowie przy ul. Bernardyńskiej 3

Strona internetowa: www.pkwp.org

Andrzej Skrzyński

13 listopada - Międzynarodowy Dzień Modlitwy za Prześladowany Kościół

Ze „Światowego Indeksu Prześladowań 2016” Organizacji „Open Doors” (Otwórzcie Drzwi) wynika, że chrześcijanie są najbrutalniej dyskryminowaną grupą religijną na świecie, głównie przez islamskich ekstremistów. Liczby zamordowanych z powodu wyznania chrześcijan, jak i atakowanych czy wręcz niszczonych kościołów prawie podwoiły się w porównaniu do poprzedniego roku. Obecnie ze względu na wiarę ponad 100 milionów chrześcijan na świecie jest prześladowanych. Jest to „największa prześladowana wspólnota wiary”, powiedział prezes organizacji Markus Rode przy prezentacji raportu.

Open Doors” publikuje „Światowy Indeks Prześladowań” od 1993 roku. Jest on tworzony na podstawie badań ankietowych prowadzonych wśród chrześcijan w poszczególnych krajach./.

Z raportu wynika, że w monitorowanym okresie zostało zamordowanych 7100 chrześcijan i zaatakowanych 2406 kościołów - podpalanych, wysadzanych w powietrze. Rok wcześniej zanotowano 4344 zamordowanych chrześcijan i 1062 ataków na kościoły.

Raport uwzględnia dane z okresu od listopada 2014 r. do października 2015 z 50 krajów, gdzie, w opinii organizacji, chrześcijanie są najbardziej prześladowani i dyskryminowani. W 35 z 50 krajach uwzględnianych w tworze-

niu „Światowego Indeksu Prześladowań” „głównym motorem” prześladowań są radykalne grupy islamskie, jak Boko Haram, somalijska organizacja terrorystyczna Al-Shabaab i Państwo Islamskie (PI). W raporcie nie uwzględniono danych z terenów objętych działaniami wojennymi.

W najgorszej sytuacji znajdują się jednak chrześcijanie w Północnej Korei. Autorzy raportu piszą o obozach pracy, torturach i innych formach prześladowań. Nigdzie na świecie nie traktuje się chrześcijan tak brutalnie jak w tym kraju, zaznaczają. Po Korei Płn. na kolejnych miejscach indeksu plasują się Irak, Erytrea, Afganistan, Syria, Pakistan, Somalia, Sudan, Iran i Libia.

W kategorii „Przemoc wobec chrześcijan” na czoło wysuwa się Pakistan. „Ogromną presję” na żyjących tam chrześcijan wywierają imamowie. Udaje im się w krótkim czasie podburzyć przeciwko chrześcijanom tysiące muzułmanów. Ponadto pakistańskie prawo przewiduje karę śmierci za bluźnierstwo, co muzułmanie coraz częściej wykorzystują jako przyzwolenie na prześladowanie mniejszości religijnych. W krajach hinduskich i buddyjskich, jak Indie czy Birma, organizacja „Open Doors” zaobserwowała, że coraz częściej motywowany religijnie nacjonalizm prowadzi do radykalizacji i wyraźnego nasilenia prześladować chrześcijan.

Nowymi krajami, które pojawiły się na „Światowym Indeksie Prześladowań” są Niger (miejsce 49.), Bahrajn (miejsce 48.). Niger, podobnie jak inne kraje afrykańskie znalazł się w strefie wpływów islamistycznej organizacji Boko Haram. W Bahrajnie coraz więcej jest zwolenników powstania kalifatu na wzór poczyną Państwa Islamskiego.

Organizacja „Open Doors” wzywa polityków i Kościoły, aby w związku z tak wielkim exodusem chrześcijan z Bliskiego Wschodu, udzielali jeszcze większego wsparcia prześladowanym chrześcijanom.

„Open Doors” wspiera chrześcijan w ok. 60 krajach świata. Organizacja określająca się jako ponad wyznaniowa, zbliżona jest do niemieckiego Kościoła ewangelickiego. Jej wsparcie dla prześladowanych polega nie tylko na orga-

nizowaniu pomocy humanitarnej, lecz także na dostarczaniu biblii, pomocy przy jej tłumaczeniu i na teologicznych naukach.

Społeczność międzynarodowa musi zdecydowanie potępiać fanatyzm religijny i udzielać pomocy prześladowanym. Dotychczasowe działania są nie skuteczne i niewystarczające.

Myślę, że dzień ten obok wspólnych modlitw powinien być okazją do głębokiej refleksji: w jaki sposób możemy pomóc naszym braciom w wierze.

Andrzej Skrzyński

Wykorzystałem publikacje dostępne na stronie internetowej: www.opendoors.pl

Śladami bł. Karoliny Kózkówny

W sobotę **22 października**, w liturgiczne wspomnienie św. Jana Pawła II, działająca w naszej parafii **grupa młodzieżowa Areopag**, udała się na pielgrzymkę do miejsc związanych z bł. Karoliną Kózkówną. Hasłem pielgrzymki były słowa wypowiedziane przez polskiego papieża w dniu beatyfikacji bł. Karoliny: *Czy święci mogą zawstydzać?*

Pierwszym celem pielgrzymki było Sanktuarium bł. Karoliny w Zabawie. Po wysłuchaniu krótkiej konferencji poświęconej historii życia błogosławionej oraz jej męczeńskiej śmierci, każdy z nas miał czas na indywidualną modlitwę i osobiste uczczenie relikwii błogosławionej, znajdujących się w metalowym sarkofagu w głównym ołtarzu Sanktuarium.

Będąc pod wrażeniem spotkania z **błogosławioną córką ziemi tarnowskiej** udaliśmy się do jej rodzinnego domu w **Wał Rudzie**. Obecnie znajduje się tam kaplica i mała izba z domowymi przedmiotami, którymi posługiwała się rodzina Kózków. Pośród nich można było zobaczyć przedmioty należące kiedyś do Karoliny. Największe wrażenie zrobił na nas prosty modlitewnik, ofiarowany Karolinie przez proboszcza parafii.

Niezwykle cennym doświadczeniem była dla nas droga krzyżowa prowadzona przez s. Tymoteuszę i s. Leonardę. Odprawiliśmy ją podążając ścieżkami lasu, po których przerażona Karolina uciekała przed rosyjskim żołnierzem. Towarzyszyła nam w niej myśl ks. Jana Twardowskiego, przekonująca nas, że **miłość na śmierć nie umiera**. Stacje drogi krzyżowej doprowadziły nas ostatecznie pod miejsce, gdzie Karolina broniąc swej kobiecej godności i czystości poniosła śmierć męczeńską. Wpatrzeni w stojący tam krzyż kontynuowaliśmy nasze rozważania, które streszczały słowa: **Miłości, która miłością śmierć swoją i moją zwyciężyłaś, ucz nas, że miłość na śmierć nie umiera. Miłość wszystko przetrzyma.**

Po powrocie z drogi krzyżowej do domu błogosławionej uczestniczyliśmy w **Eucharystii**. Stanowiła ona podsumowanie całej naszej pielgrzymki. Odczytane podczas niej słowa Ewangelii wzywające do nawrócenia uzmysłowiły nam, że każdy z nas ciągle wezwany jest do wybierania świętości. Jej najpiękniejszym przejawem jest czyste i radosne serce. Przed błogosławieństwem ks. Paweł ogłosił lidera i koor-

dynatora grupy **Areopag**, którym na najbliższy rok formacyjnej została **Agnieszka Krawczyk**.

Przed powrotem do Krakowa zatrzymaliśmy się jeszcze w **Tarnowie**. Zjedliśmy obiad, nawiedziliśmy obecną tam Katedrę oraz zobaczyliśmy najcenniejsze zabytki tego urokliwego miasteczka.

Przypominamy, że spotkania naszej młodzieżowej grupy **Areopag** odbywają się w każdy **piątek** o godz. **19.00** w **salce pod Plebanią**. Serdecznie zapraszamy wszystkich, którzy pragną razem z nami pogłębić swoją wiarę i z Jezusem wędrować przez życie...

Wspomnienia o Helenie Kęszyckiej-Deskur

Helena Kęszycka-Deskur była związana z naszą parafią od 1969 roku. Przez blisko pół wieku realizowała swoje powołanie służby Bogu, rodzinie, Ojczyźnie i bliżnim poprzez pracę zawodową i społeczną w Krakowie. Początkowo pracowała w Wojewódzkim Zespole Przychodni Specjalistycznych Medycyny Pracy przy ul. Syrokomli 10, a po przekształceniu się tej instytucji w Centrum Medycyny Profilaktycznej (CMP) i przeniesieniu przychodni na ul. Komorowskiego 12, przyjmowała pacjentów w tym budynku w pokoju 505.

Pracowała również w Pogotowiu Ratunkowym, w Szpitalu im. Dietla i w przychodniach na ul. Skarbowej i Kamiennej. Uczestniczyła w dziełach parafii Najświętszego Salwatora, szczególnie w sekcji charytatywnej i w Akcji Katolickiej. Będąc Damą Maltańską brała udział w inicjatywach podejmowanych przez Polski Związek Kawalerów Maltańskich, m. in. w 1991 roku w czasie Światowego Dnia Młodzieży w Częstochowie oraz w ogólnoswiatowych Pielgrzymkach Zakonu Maltańskiego z chorymi i niepełnosprawnymi do Lourdes. Należała do NSZZ Solidarność również wtedy, kiedy groziło to poważnymi konsekwencjami ze strony władz Polski Ludowej.

A jak to się stało, że młoda lekarka z Poznania postanowiła nagle zamieszkać na Zwierzyńcu? Otóż, zaraz po świętach Bożego Narodzenia w 1968 roku została zaproszona do Krakowa na wesele swojej przyjaciółki, na którym poznała mieszkającego na ul. Jaskółczej Stanisława Deskurę. Ich ślub powinien był się odbyć w rodzinnym mieście panny młodej, a ceremonii miał przewodniczyć brat pana młodego, prałat Andrzej Maria. Ze względu jednak na jego nieobecność w Polsce i na chorobę matki Stani-

śława, akt zawarcia związku małżeńskiego podpisano w Urzędzie Stanu Cywilnego w Poznaniu, a ślub kościelny miał miejsce w Krakowie. Ksiądz Deskur poprosił swojego przyjaciela, ówczesnego Metropolity Krakowskiego, o zastępstwo. Ceremonia odbyła się 14 czerwca 1969 r. w kaplicy Pałacu Arcybiskupiego w Krakowie przy ul. Franciszkańskiej 3.

W takich okolicznościach Mama poznała kardynała Wojtyłę. Później jej losy będą związane z polskim papieżem. Zdjęcie z jej ślubu zostało opublikowane w prasie nowojorskiej 9 lat później, jako jedna z pierwszych fotografii przedstawiających nowo wybranego papieża „z dalekiego kraju”. Wraz z rodziną uczestniczyła w spotkaniach z Ojcem Świętym w czasie jego wizyt w Krakowie.

Odbyła też kilka pielgrzymek do Rzymu. Nasze rodzinne zdjęcie z św. Janem Pawłem II, które publikujemy przedstawia Stanisława i Helenę Deskur wraz z synami, braćmi taty oraz siostrami Sercankami, które opiekowały się kardynałem. Pochodzi ono z uroczystości 25-lecia ślubu rodziców w Castel Gandolfo. Mama jest pochowana w kaplicy Sanktuarium św. Jana Pawła II obok swojego szwagra. Umarła 8 kwietnia 2016 roku w 11-tą rocznicę pogrzebu papieża. Urodziła się natomiast dokładnie 10 lat od dnia śmierci jego matki - Emilii z Koczorowskich Wojtyłowej.

Po ślubie Helena Kęszycka-Deskur zamieszkała w naszej parafii. Wcześniej w Krakowie nie bywała często. Mieszkała w Poznaniu, gdzie przyszła na świat 13 kwietnia 1939 roku. Tuż przed wybuchem II wojny światowej jej dziadkowie Meysztowiczowie zabrali ją do siebie na Kresy, bo tam miało być bezpiecznie. We wrześniu 1939 r. rodziny Kęszyckich i Meysztowiczów podzieliły tragiczny los milionów obywateli Rzeczypospolitej.

Matka Krystyna musiała opuścić dom w poznańskim, ojciec Zygmunt - oficer XV pułku Ułanów Wielkopolskich zginął w kampanii wrześniowej, dziadek został zamordowany po wkroczeniu Armii Czerwonej, a reszta rodziny Meysztowiczów, wraz z pięciomiesięczną Heleną straciła dom, ale uniknęła wywiezienia na Syberię i udało jej się przedostać do części Polski okupowanej przez Niemców. Jej matka po odnalezieniu córki resztę wojny spędziła z dziećmi pod Sandomierzem. Po zakończeniu wojny nie mogła jednak wrócić do swojego domu.

Mama ukończyła szkołę podstawową w Otorowie (powiat szamotulski) i Liceum Ogólnokształcące Sióstr Urszulanek w Pniewach. W 1956 roku rozpoczęła studia na Wydziale Lekarskim Akademii Me-

dycznej w Poznaniu. 23 grudnia 1963 r. ukończyła je i uzyskała dyplom lekarza. W 1964 roku rozpoczęła pracę lekarza stażysty w Szpitalu powiatowym w Rawiczu, a następnie w Oddziale Okulistycznym Szpitala miejskiego im. Jana Strusia w Poznaniu jako lekarz asystent specjalizujący się w dziedzinie chorób oczu. 28 marca 1969 roku zdała egzamin specjalizacyjny i uzyskała I stopień specjalizacji z okulistyki. Niedługo potem wyszła za mąż i przeniosła się do Krakowa.

Mama była wzorową córką, żoną, matką, babcią i panią domu. Nasi przodkowie w Marcol, we Francji umieścili na swoim domu cytat z Ewangelii: „Człowiek roztropny buduje swój dom na skale” Mt (7,24). W ten sam sposób budowali swój dom moi Rodzice. Rodzina była dla Mamy najważniejsza, a szczególnie wagę przywiązywała do jej jedności. Oprócz spraw związanych z wiarą i patriotyzmem, nie było dla niej takiej ceny, za którą można by było zrezygnować z tej jedności.

Mama miała zawsze czas dla swoich najbliższych i dla gości. Była tak zaangażowana w życie rodzinne, że aż trudno sobie wyobrazić kiedy znajdowała czas na pracę zawodową, nie mówiąc już o społecznej. Pracowała bardzo intensywnie i nieprzerwanie do 2013 roku, będąc już poważnie chora. Wraz z podnoszeniem swoich kwalifikacji zawodowych powierzano jej bowiem coraz bardziej odpowiedzialne stanowiska. W 1996 roku objęła funkcję kierownika Poradni Okulistycznej i Poradni Leczenia Jaskry w CMP jako lekarz specjalista II stopnia z zakresu okulistyki. Oceniana była jako bardzo dobry fachowiec, umiejętnie wykorzystujący swoją wiedzę w praktyce. Potrafiła kierować zespołem pracowników, wykazując w tym działaniu dużą inicjatywę i operatywność.

Była pracownikiem sumiennym, zdyscyplinowanym i bardzo dobrym fachowcem w swojej specjalności. Wymagającym, rzetelnym i obiektywnym przełożonym. Była też przedsiębiorcą, bo prowadziła własną działalność gospodarczą. Wykazywała wysoki poziom kultury osobistej i etyki zawodowej. Skutecznie sprawowała nadzór medyczny nad pacjentami. Jej nienaganna postawa moralna, wielkie zaangażowanie w pracę, jak również troska o pacjentów były wzorem dla współpracowników.

Jan Deskur

*Wykorzystałem informacje opublikowane w Galicyjskiej Gazecie Lekarskiej nr 5/2016, str. 61
<https://izbalekarska.pl/galicyjska-gazeta-lekarska-nr-5154-wrzesien-pazdziernik-2016/>*

XI Dni Jana Pawła II MIŁOSIERDZIE Kraków 7 – 9 listopada 2016

Dni te mają na celu upamiętnienie postaci Świętego Jana Pawła II i popularyzację jego dziedzictwa w społeczności Krakowa i Małopolski. Program realizowany jest w Krakowie i Tarnowie. W Krakowie polecamy:

-7 listopada poniedziałek:

-godz. 9.30-15.30 Konferencja naukowa: Muzyka wobec poezji i nauczania Karola Wojtyły i Jana Pawła II” (część VII) Akademia Muzyczna ul. Św. Tomasza 43

- godz. 18.00 „Prorok miłosierdzia, czyli rzecz o świętej Faustynie w piętnastu obrazach” projekcja zarejestrowanego spektaklu PWST. Scena klasyczna PWST ul. Warszawska 8. Wstęp za bezpłatnymi wejściówkami, które są do odebrania do 3 listopada w Dziale Organizacji i Promocji PWST ul. Straszewskiego 22 pok.133 w godz. od 9-15 tej

-8 listopada wtorek:

-godz.9.00 Sesja naukowa: „Media: przestrzeń i narzędzie miłosierdzia.” Aula Biblioteki Głównej UPJPII ul. Bobrzyńskiego 10.

-godz.10.00-17.00 Konferencja naukowa: „Muzyka wobec poezji i nauczania Karola Wojtyły i Jana Pawła II” (dzień drugi).

- godz.15.30-18.30. Konferencja „Miłosierdzie - miara wyznaczona złu”. Aula Akademii Ignatianum.ul. Kopernika 26

-9 listopada środa:

Główne wydarzenie naukowe: Konferencja MIŁOSIERDZIE z udziałem JE Kardynała Dziwisza i Rektora UJ prof. W. Nowaka

godz. 9-11.30 referaty:

-Skandal miłosierdzia. bp. Grzegorz Rys

- U greckich źródeł miłosierdzia. prof. Kazimierz Korus

-Jan Paweł II-papież Bożego Miłosierdzia. ks. prof. Andrzej Witko

-Rola środków społecznego przekazu w służbie miłosierdzia. Na kanwie nauczania Jana Pawła II ks. Robert Nocek

-To jest czas miłosierdzia. abp. Rino Fisichella (Przew. Papieskiej Rady ds. Nowej Ewangelizacji).

godz.12.00 - 14.00 Panel dyskusyjny. Udział biorą:

Janina Ochojska prezes PAH, Jolanta Stokłosa Prezes Hospicjum św. Łazarza, ks. Waldemar Cisło Dyrektor Sekcji Polskiej Pomocy Kościołowi w Potrzebie, ks. Jan Drob Przewodniczący Zarządu Fundacji Dzieło Nowego Tysiąclecia i Hubert Matusiewicz Wicedyrektor Caritas.

godz. 17.00 MSZA ŚW. W SANKTUARIUM ŚWIĘTEGO JANA PAWŁA II

KRAKÓW według Felicji

BYŁO:

- Siostra Rosemary Nyirumbe z Ugandy została laureatką pierwszej Nagrody Województwa Małopolskiego im. Jana Pawła II Veritatis Splendor. Uroczystość odbyła się w Teatrze im. J. Słowackiego w Krakowie. Należąca do Zgromadzenia Najświętszego Serca Jezusa zakonnica prowadzi w Ugandzie szkołę, w której pomaga ofiarom wojny. Od 2012 r. znalazło tam schronienie ponad 2,5 tys. dziewcząt. Siostrę nagrodzono za pracę z kobietami dotkniętymi doświadczeniami przez wojnę oraz przez sektę - tzw. Armie Bożego Oporu, oskarżaną m.in. o porywanie i wykorzystywanie dzieci i kobiet oraz wcielanie ich do armii. Dziś wręczenie nagrody im. Jana Pawła II. „Małopolski nobel” W 2014 r. siostra Rosemary została uznana przez magazyn „Time” za jedną ze stu najbardziej wpływowych osób na świecie. W uzasadnieniu nagrody napisano o niej: „Żyje ona nie tylko w „blasku prawdy” (veritatis splendor - red.), ale jest autentycznym darem z siebie dla dziewcząt wykluczonych ze społeczeństwa, wyrzuconych na margines. Daje im nie tylko przysłowiowy dach nad głową i chleb, ale przede wszystkim widzi w nich i przywraca godność ludzkiej osoby, odkrywa w nich prawdziwe człowieczeństwo”. Siostra Rosemary otrzymała srebrny laur oraz 100 tys. dolarów, i dyplom. Siostra otrzymała także maszynę do szycia.

- Setki mieszkańców Krakowa przyszły pożegnać znanego reżysera. Urna z jego prochami była wystawiona w Kościele ojców Dominikanów, a następnie odbyła się msza pogrzebowa, której przewodniczył bp Grzegorz Ryś. Na zewnątrz kościoła zostało przygotowane dodatkowe nagłośnienie. Na plac przed bazyliką Dominikanów zostały też podstawione dodatkowe autobusy, którymi po mszy kondukt pogrzebowy udał się na cmentarz Salwatorski, gdzie spoczął Andrzej Wajda. Ostatni film Andrzeja Wajdy, który miał premierę we wrześniu na 41. Festiwalu Filmowym w Gdyni i który w przyszłym roku będzie reprezentował polskie kino na Oscarach to „Powidoki”. Jego bohaterem jest malarz Władysław Strzemiński (1893-1952), pionier awangardy w Polsce lat 20. i 30. XX w., teoretyk sztuki, pedagog w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Łodzi (obecnie ASP im. Strzemińskiego).

JEST:

- Kraków świętuje w sobotę trzecią rocznicę przyznania tytułu Miasta Literatury UNESCO. Odbędzie się specjalna edycja kiermaszu książki, wymienione zostaną przytwierdzone do literackich ławek na Plantach tabliczki upamiętniające pisarzy. Na Rynku Głównym ponownie ułożony został napis „Kraków miasto literatury UNESCO”, ale wielkoformatowe litery mają nową formę. Nawiązuje ona do dzieł twórców polskiej szkoły ilustracji prezentowanych w Bunkrze Sztuki na wystawie „Węże, sztylety i płatki róży”. Litery zostały zaprojektowane i wykonane przez artystkę sztuk wizualnych z krakowskiej ASP, rysowniczkę, graficzkę i autorkę komiksów Agnieszkę Pikę, której prace także można oglądać w Bunkrze.

- W kilkunastu krakowskich szpitalach i ośrodkach pomocy społecznej stanęły regały, które uginają się od nowości wydawniczych i popularnych książek. Tak Kraków Miasto Literatury UNESCO zachęca do czytania. Akcję „Regał z kulturą” zrealizowano już po raz drugi. Od końca lipca w 17 krakowskich szpitalach i ośrodkach pomocy społecznej można znaleźć książki sze-

ściu krakowskich wydawnictw (Insignis, Karakter, Sine Qua Non, WAM, Wydawnictwo Literackie, Znak)...

- W ramach programu badań przesiewowych raka jelita grubego szpital im. Stefana Żeromskiego w Krakowie prowadzi bezpłatne badania kolonoskopii u pacjentów po 40. roku życia. Program finansowany przez ministerstwo zdrowia zakłada zmniejszenie ryzyka zachorowania na raka jelita grubego nawet o 60-90 proc. i to w ciągu najbliższych kilku lat. Rak jelita grubego jest drugim najczęstszym nowotworem złośliwym w Polsce. Zarówno polipy, jak i rak we wczesnym stadium zazwyczaj nie powodują objawów. Istotą profilaktycznej kolonoskopii jest odnalezienie tych właśnie bezobjawowych jeszcze zmian i - o ile to możliwe - ich usunięcie. Rejestracja na badanie pod nr tel. 12 622 95 53 (codziennie w godz. 8-15), można zarejestrować się także poprzez wysłanie e-maila na adres: badania.pbp@zeromski-szpital.pl lub bezpośrednio w rejestracji szpitalnej - os. Na Skarpie 66

- Muzeum Narodowe w Krakowie prezentuje wystawę „Złoty wiek malarstwa węgierskiego (1836-1936)”, obejmującą 89 obrazów tworzonych od lat 30. XIX wieku do lat 30. XX wieku. Było to stulecie bujnego rozwoju sztuki węgierskiej, począwszy od rodzin malarstwa narodowego przez jego związki z impresjonizmem, postimpresjonizmem, secesją, awangardowymi nurtami w sztuce XX wieku aż po art deco. Wystawa, pozwala poznać wciąż nowoczesne dziedzictwo tej części Europy Środkowej i jest wspólnym projektem Muzeum Narodowego w Krakowie, Fundacji Sztuki Gábora Kovácsa oraz Węgierskiej Galerii Narodowej - Muzeum Sztuk Pięknych w Budapeszcie. Dopelniają jej dzieła z Muzeum Historycznego Budapesztu - Stołecznej Pinakoteki. Wystawa, poprzez niezwykle szeroki, reprezentatywny wybór znaczących dzieł daje nam doskonałą możliwość poznania dzieł sztuki węgierskiej, ale także zestawienia i porównania dziedzictwa tego bliskiego nam narodu z naszym własnym.

BĘDZIE:

- Akt unii krewskiej z 14 sierpnia 1385 r. znajdujący się w zbiorach Archiwum Krakowskiej Kapituły Katedralnej został wpisany na Listę Krajową Programu UNESCO Pamięć Świata - poinformował rzecznik Archidiecezji Krakowskiej ks. Piotr Studnicki. Uroczystość wręczenia certyfikatów potwierdzających wpis na tę listę jest planowana na 4 listopada w Pałacu Prezydenckim w Warszawie. Akt unii krewskiej z 1385 r. to niewielkich rozmiarów dokument (330 na 225 mm) spisany na pergaminie w języku łacińskim. Dokument ten zapoczątkował chrystianizację Litwy i jej zbliżenie z Polską, co dwa wieki później doprowadziło do zawarcia w 1569 r. Unii Lubelskiej i powstania Rzeczypospolitej Obojga Narodów. Zgodnie z zapisami aktu unii krewskiej Jagiełło otrzymywał tron polski poprzez małżeństwo z królową Polski Jadwigą, a w zamian zobowiązywał się do podjęcia starań o odzyskanie wszelkich ziem utraconych przez Koronę.

- 21 lutego to Międzynarodowy Dzień Przewodnika Turystycznego. Z tej okazji krakowianie mają niebywałą okazję do lepszego poznania swojego miasta. Przez weekend przewodnicy będą za darmo oprowadzać po wybranych miejscach. Pierwsze spacerów odbędą się w sobotę 22 lutego. Zaprasza na nie Stowarzyszenie Przewodników Turystycznych w Krakowie. A do wyboru będzie naprawdę sporo wycieczek. Pierwsze wycieczki rozpoczną się w sobotę o 10.30 - jedna wyruszy z Rynku Głównego, a druga przy wejściu na Kopiec Kościuszki. Pierwsza wycieczka odbędzie się pod hasłem „Po krakowskiej »dzielnicy łacińskiej«, czyli Dzielnicy Uniwersyteckiej”. Okazją jest 650 rocznica założenia najstarszej polskiej wyższej uczelni. Zbiórka przy schodach do Ratusza. Podczas wycieczki „Na Kopiec Tadeusza Kościuszki” będzie można zobaczyć nowe wystawy, które powstały w zabudowaniach fortu.

Opr. Felicja Niedzielska

W piątki o 15.00 na Salwatorze

W każdy piątek o godz. 15.00, w naszym kościele odmawiana jest Koronka do Miłosierdzia Bożego. Zapraszamy wszystkich do wspólnej modlitwy. Kościół jest otwierany pół godziny wcześniej (14.30), można więc przed Koronką wykorzystać czas na osobistą modlitwę przed Najświętszym Sakramentem. Wejście od ul. Kościuszki.

Grupa Modlitewna

Dziś po niesporach poszła procesja na cmentarz, ja nie mogłam iść na cmentarz, bo miałam dyżur przy furcie, ale wcale mi to nie przeszkadzało modlić się za duszyczki. Kiedy procesja powróciła z cmentarza do kaplicy, dusza moja odczuła obecność wielu dusz. Zrozumiałam wielką sprawiedliwość Bożą, jaka każdy musi się wypłacić aż do ostatniego szelągka. (Dz. 1375)

31. niedziela zwykła

(Łk 19, 1-10)

Dziś Jezus spotyka Zacheusza, który wspina się na drzewo, by zobaczyć Nauczyciela. W jakiś sposób więc inicjatorem spotkania staje się sam Zacheusz. Jezus z tego spotkania czyni z kolei dobry użytek. Na drugi plan schodzą grzechy i nieprawości, jakich dopuścił się Zacheusz. Najważniejszy jest on sam jako człowiek zdolny do działania i przekształcania swojego życia. Najlepszym na to dowodem jest to, że sam bardzo chciał zobaczyć Jezusa. Spotkanie z Jezusem zatem zmienia. Bo Jezus tak to potrafi zrobić.

ks. Tomasz Gędłek

II EUROPEJSKI KONGRES W OBRONIE CHRZEŚCIJAN

4-5 LISTOPADA KRAKÓW

Skrócony PROGRAM KONGRESU

Sobota, 5 listopada 2016 r.

Sala Miedziana Pałacu Krzysztofory, Rynek Główny 35

9.00 - Otwarcie i powitanie Gości

10:15 – 11:45 - I panel – Polityka

moderator: Prof. Ryszard Legutko

Jan Figel

Jan Dziędziczak

Tamas Török

Vilija Aleknaitė-Abramikienė

12:15 – 13:45 - II panel – Prawo

moderator: Ks. Prof. Piotr Mazurkiewicz

dr José-Luis Bazán

dr Roger Kiska

Ellen Kryger Fantini

więcej informacji:

<http://kongreschrzescijan.pl/>

ZAPROSZENIE DLA WSZYSTKICH PARAFIAN

**KS. PROBOSZCZ STANISŁAW SUDOŁ,
PARAFIALNY ODDZIAŁ
AKCJI KATOLICKIEJ
I PARAFIALNY KLUB SENIORA**

zapraszają na wykład zatytułowany

„Od początku – na zawsze”

Wykład przedstawi pan **Prof. Stanisław Grygiel** – dr filozofii i filolog. Obecnie jest emerytowanym profesorem filozofii człowieka w Papieskim Instytucie Jana Pawła II przy Papieskim Uniwersytecie Laterańskim. Wykładał w USA oraz w Szwajcarii. Wydał kilka książek w języku włoskim i hiszpańskim.

W Polsce ukazały się trzy książki: *W kręgu wiary i kultury*, *Kimże jest człowiek?*, *Ojczyzna jest zawsze trochę dalej*, *Jestem więc modłę się*, *Od początku - na zawsze*. *Miłujmy prawdę małżeństwa*.

Wykład „Od początku – na zawsze” jest głosem w dyskusji nad małżeństwem i rodziną, w którym prof. Grygiel przypomina Boży zamysł dotyczący życia mężczyzny i kobiety. Świadomy zagrożeń współczesnego świata prowadzi polemikę z pojawiającymi się nowymi spojrzeniami na małżeństwo i rodzinę, przeciwstawiając im dotychczasowe antropologiczne, biblijne i teologiczne rozumienie małżeństwa. Jako uczeń św. Jana Pawła II często przypomina jego filozofię i teologię osoby będącej w bliskiej relacji zarówno z Bogiem, jak i z drugim człowiekiem.

Spotkanie odbędzie się **w kościele Sióstr Norbertanek czwartek 3 listopada po Mszy św. o godz. 18.**

Mamy okazję, my wszyscy, starsi i młodzi spotkać się z Profesorem, który od wielu lat zgłębia problemy dotyczące codziennego życia wielu z nas. Skorzystajmy z tej możliwości.

Ogłoszenia parafialne i krótkie informacje

ROZNIKA POŚWIĘCENIA KOŚCIOŁA

XXXI NIEDZIELA ZWYKŁA

30 X 2016 r.

1. We wtorek UROCZYSTOŚĆ WSZYSTKICH ŚWIĘTYCH. Porządek mszy św. w kościele Sióstr Norbertanek jak w każdą niedzielę. W kaplicy na cmentarzu Salwatorskim będą msze św. o godz. 10.00., 11.00., 12.00., 13.00. O godz. 14.30. – nieszpory za zmarłych. O godz. 15.00. msza św. w intencji zmarłych wypominanych. Po mszy św. o godz. 15.00. będzie procesja żałobna po cmentarzu z wypominkami i modlitwą za zmarłych.

2. W środę WSPOMNIENIE WSZYSTKICH WIERNYCH ZMARŁYCH – DZIEŃ ZADUSZNY. Porządek mszy św. w kaplicy na cmentarzu Salwatorskim: 9.00. – za zmarłych kapłanów, zmarłe Siostry Norbertanki i Serafitki. 10.00. – za zmarłych z Bractwa św. Anny.

3. Odpusty za zmarłych:

* Wierni, którzy nawiedzą kościół lub kaplicę publiczną w Uroczystość Wszystkich Świętych lub Dzień Zaduszny, mogą dostąpić odpustu zupełnego, który może być ofiarowany tylko za zmarłych. Według obowiązujących przepisów mogą uzyskać ten odpust tylko jeden raz w ciągu dnia. W czasie nawiedzenia świątyni należy odmówić „Ojcze nasz” i „Wierzę” oraz trzeba wypełnić inne warunki, jak spowiedź sakramentalna, Komunia św. i modlitwa według intencji Ojca Świętego.

* Wierni, którzy pobożnie nawiedzą cmentarz i przynajmniej w myśli pomodlą się za zmarłych, zyskują odpust, który może być ofiarowany za dusze w czyśćcu cierpiące, odpust ten w dniach: od 1 do 8 listopada jest zupełny, w inne dni roku – cząstkowy.

4. Przyjmujemy na wypominki. Tradycyjnie składamy kartki (są na stoliku przy wyjściu z kościoła) z imionami i nazwiskami tych zmarłych, których chcemy polecić Bożemu Miłosierdziu w modlitwach w naszym kościele. Przypominamy, że w intencji zmarłych polecanych na wypominki listopadowe, odmawiamy przez cały listopad różaniec w niedzielę o godz. 18.30., a w dni powszednie o godz. 17.30. W intencji zmarłych polecanych na wypominki roczne odprawiamy mszę św. w I poniedziałek każdego miesiąca o godz. 18.00. i modlimy się w każdą niedzielę przed mszą św. o godz. 9.00. W intencji zmarłych wypominanych w

naszej świątyni będzie odprawiona msza św. 3 listopada (czwartek) o godz. 17.00. w Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Łagiewnikach. Ofiara – prosimy – na wypominki listopadowe dowolna, na wypominki roczne – w miarę możliwości – ofiara w intencji jednego zmarłego, jak na mszę św. Wypominki można składać codziennie w zakrystii lub w kancelarii.

5. Zarząd Cmentarza na Salwatorze przypomina, że przy każdorazowym załatwianiu spraw cmentarnych, należy mieć dokument uprawniający do dysponowania grobem. Groby ziemne powinny być opłacane co 20 lat, a piwniczki grobowe gdy upłynie 50 lat (nie ma grobów wieczystych). Wszystkim, którzy przyczynili się do uporządkowania grobów na Uroczystość Wszystkich Świętych i Dzień Zaduszny, a zwłaszcza tym, którzy regularnie dbają o porządek i piękno naszego cmentarza składamy serdeczne „Bóg zapłać”.

6. Zarząd Cmentarza na Salwatorze informuje że w tym roku wykonano renowację pierwszej części ogrodzenia na cmentarzu od strony zachodniej i południowej – około 450 m (wykarczowanie krzewów, wykoszenie trawy wzdłuż ogrodzenia, czyszczenie mechaniczne, podkład dwukrotne malowanie przęsła i słupków).

7. W kalendarzu liturgicznym w tym tygodniu wspominamy:

we wtorek – O godz. 18.00. msza św. nowenna ku czci bł. Bronisławy, dziewicy.

w I środę miesiąca – Po mszy św. wieczornej nowenna do Matki Bożej Nieustającej Pomocy, na którą zapraszamy wszystkich parafian i członków Wspólnoty Żywego Różańca. Po mszy św. zmianica różańcowa dla Wspólnoty Żywego Różańca.

w I czwartek miesiąca – Po mszy św. wieczornej „Godzina Święta” Litania do Pana Jezusa Najwyższego Kapłana i modlitwy o nowe powołania kapłańskie i zakonne z naszej parafii.

w I piątek miesiąca – wspomnienie św. Karola Boromeusza, biskupa. Msza św. dla dzieci o godz. 17.00. Spowiedź św. – 6.30. – 8.30., 13.30. – 18.30. Po mszy św. wieczornej Litania do Najświętszego Serca Pana Jezusa i koronka do Miłosierdzia Bożego.

w I sobotę miesiąca – wspomnienie Niepokalanego Serca Najświętszej Maryi Panny. Nabożeństwo wynagradzające Niepokalanemu Sercu Maryi rozpoczyna się o godz. 17.30. rozważaniem tajemnicy różańcowej, o godz. 18.00. – msza św., a godz. 18.30. – różaniec.

8. Zachęcamy do czytania prasy katolickiej. Przy wyjściu z kościoła są do nabycia różne religijne czasopisma: Gość Niedzielny, Niedziela, Źródło i Tygodnik Salwatorski.